



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, ve věci žalobce **J. Š.**, bytem S. 1853/23, P. 10, zastoupeného Mgr. Petrem Janečkem, advokátem se sídlem Dr. Foustky 717, Kladno, proti žalovanému **Rektorovi Univerzity Palackého v Olomouci**, se sídlem Křížkovského 8, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2014, č. j. X, ve věci nepřijetí ke studiu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Děkanka Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „PF UP“) rozhodla dne 13. 6. 2014 podle § 50 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), že v akademickém roce 2014/2015 nepřijímá žalobce z kapacitních důvodů k prezenčnímu studiu magisterského studijního oboru M6805 Právo a právní věda, oboru Právo. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalobce při přijímací zkoušce formou Národních srovnávacích zkoušek (dále jen „NSZ“) získal

z maximálního počtu 2.000 bodů 1183 bodů, čímž se umístil na 912. - 913. místě z celkového počtu 1.562 uchazečů, přičemž ke studiu bylo přijímáno 400 uchazečů.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí děkanky zamítl. K odvolacím námitkám žalobce uvedl, že ZVŠ nezakazuje vysoké škole či fakultě, aby k vykonání přijímacích zkoušek pověřila třetí subjekt. Dle žalovaného je PF UP přesvědčena o odborné kvalitě testu sestaveného společností www.scio.cz, s. r. o. (dále jen „SCIO“) a považuje jej za vhodný prostředek k objektivnímu prověření a vyhodnocení studijních předpokladů budoucích studentů. Dále uvedl, že na rozdíl od přijímacího řízení konaného v jednom termínu na půdě PF mají uchazeči možnost vykonat NSZ v 6 termínech, přičemž jeden termín mohou absolvovat zdarma, neboť je hrazen z poplatku uchazeče za podání přihlášky. Dle žalovaného tedy zůstává zachován vztah mezi uchazečem a fakultou, neboť přihlášky jsou podávány na fakultě, již je dokládáno také potvrzení o absolvování střední školy a fakulta rovněž studenty přijímá. Možnost vykonat NSZ ve více termínech dle žalovaného přispívá k objektivitě přijímacího řízení, neboť je tak minimalizována případná jednorázová indispozice jednotlivých uchazečů daná zdravotním stavem, nervozitou apod. Platby za jednotlivé termíny NSZ se nadto nejeví natolik vysoké, aby představovaly diskriminaci sociálně slabších uchazečů, přičemž sociálně nejslabší uchazeči platí dle obchodních podmínek společnosti SCIO za NSZ částku výrazně sníženou. Dále žalovaný uvedl, že NSZ je zcela v kompetenci společnosti SCIO, tudíž se na její průběh nevztahují vnitřní předpisy univerzity. K výtce žalobce vůči způsobu zveřejnění informací o rámci zkoušky a počtu přijímaných uchazečů žalovaný uvedl, že veškeré informace o přijímacím řízení jsou dostupné na webových stránkách PF UP pod ikonou „Přijímací řízení“ a „Zájemcům o studium“. O rámci zkoušky nebyli uchazeči mylně informováni, neboť test obecných předpokladů prověřuje studijní předpoklady a jeho součástí tak mohou být matematické úlohy založené na schopnosti logického uvažování uchazeče, nikoli na složitém aritmetickém výpočtu.

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě, doplněnou podáním ze dne 24. 11. 2014, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. V žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, resp. vypořádání těchto námitek nemá oporu v zákoně. Konkrétně namítal, že:

- 1) žalovaný nesprávně argumentoval zásadou „vše je dovoleno, co není zákonem zakázáno“, avšak tato je v oblasti veřejného práva potlačena zásadou zákonnosti veřejné správy. Vysoká škola tedy může při přijímacím řízení postupovat dle ZVŠ a vlastních vnitřních předpisů, které jí však nedovolují delegovat provádění přijímací zkoušky na obchodní společnost (v daném případě SCIO). Žalobce odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67, Sb. NSS č. 1607/2008, www.nssoud.cz, v němž byla za nepřipustnou označena kontrola rychlosti vozidel soukromou společností, kterou si najala obec, navzdory tomu, že šlo o měření kalibrovanými přístroji a navazující správní řízení vedla sama obec. Žalobce byl tedy, pokud se chtěl zúčastnit přijímacího řízení, nucen vstoupit do smluvního vztahu se soukromým subjektem, který celé přijímací zkoušky provedl, a akceptovat jeho obchodní podmínky, přičemž PF UP následně pouze zkontrolovala splnění dalších

- podmínek ke studiu na vysoké škole a zaslala uchazeči rozhodnutí na základě výsledku přijímacích zkoušek prováděných společností SCIO, čímž rezignovala na zmíněnou zásadu zákonnosti;
- 2) PF UP při přijímacím řízení porušila čl. 7 Řádu přijímacího řízení, který je přílohou a nedílnou součástí Statutu UP, dle něhož jmenuje děkan zkušební komisi, jejíž 2 členové musí být konání přijímací zkoušky přítomni, dále děkan stanoví pravidla, která je uchazeč povinen dodržovat v průběhu přijímací zkoušky, o jejímž průběhu se vede zápis, jenž člen zkušební komise podepisuje. Během zkoušky (NSZ) dne 31. 5. 2014 však nebyl žádný člen zkušební komise přítomen, neboť vlastní zkoušce byli přítomni jen pracovníci společnosti SCIO;
- 3) byli zvýhodněni majetní uchazeči. Poplatek 800 Kč za každý jednotlivý termín NSZ, tj. celkem 5 x 800 Kč, představuje citelný výdaj. Společnost SCIO si navíc z přípravy na přijímací zkoušky udělala výnosný byznys, neboť pořádá víkendové přípravné kurzy za cenu 6.703 Kč a prodává sbírky dřívějších testů za cenu od 500 Kč výše. Chce-li se tak student řádně připravit, může se částka za přijímací řízení vyšplhat až na cca 14.000 Kč. Uvedené je v rozporu s právem na vzdělání zakotveným v čl. 33 Listiny základních práv a svobod, jakožto i s rovností v právech dle čl. 1 Listiny;
- 4) rámec přijímacího řízení a počet přijímaných uchazečů nebyl PF UP v souladu s § 49 odst. 5 ZVŠ zveřejněn na její úřední desce. Při zveřejňování informací na úřední desce způsobem umožňujícím dálkový přístup, musí být z tohoto zveřejnění seznatelné, že se jedná o úřední desku, což splněno nebylo.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

- Ad 1) žalobce zvolil nevhodný judikturní příměr, neboť dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je výkonem státní správy, zatímco stanovení podmínek přijímacího řízení je ponecháno ZVŠ v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Dle § 49 odst. 1 ZVŠ záleží pouze na každé vysoké škole, resp. fakultě, jaké podmínky pro přijetí ke studiu stanoví. Pokud tedy ZVŠ ani vnitřní předpis UP či PF UP spoluprací se soukromým subjektem ve věci přijímacího řízení nezakazují, je nutno dovodit, že UP je z hlediska ústavních principů garantované samosprávy oprávněna uzavřít v této záležitosti smlouvu se soukromým subjektem (viz rovněž rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 33/2010-142). Tento subjekt pak provádí toliko ověření způsobilosti uchazečů ke studiu, jehož výsledky využije PF UP v rámci svého přijímacího řízení. Není tedy pravdou, že přijímací řízení vykonává za PF UP jiný subjekt;
- Ad 2) Řád přijímacího řízení není součástí Statutu UP a není ani vnitřním předpisem UP ve smyslu § 17 odst. 1 ZVŠ, resp. čl. 57 odst. 1 Statutu UP. Žalobcem namítaný čl. 7 Řádu přijímacího řízení se vztahuje pouze na případy, kdy je konána přijímací zkouška. V posuzovaném případě se však přijímací zkouška nekonala, neboť uchazeči o studium v předmětném studijním oboru prokazovali svou způsobilost ke studiu prostřednictvím NSZ, což připouští čl. 3 odst. 3 věta druhá Řádu přijímacího řízení;
- Ad 3) sociálně slabší nejsou diskriminováni. NSZ lze vykonat na mnoha místech České republiky, tudíž uchazeč již nemusí vynakládat další výdaje na dopravu, popř. i ubytování. Možnosti testy opakovat uchazeči mohou, ale nemusejí využít, přičemž mohou využít také sociální slevu. Stejně tak záleží

na rozhodnutí uchazeče, zda využije k přípravě materiály či kurzy společnosti SCIO. K přípravě na testy lze využít libovolné materiály, kurzy či školní znalosti;

Ad 4) informace o přijímacím řízení nebyly zveřejněny na webových stránkách PF UP v rubrice „Úřední deska“. Toto formální pochybení však dopadlo na všechny uchazeče, tudíž žalobce nemohl být žádným způsobem poškozen.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67, Sb. NSS č. 1607/2008, www.nssoud.cz, který se týkal měření rychlosti na silnicích, hovoří o výkonu veřejné správy, což zahrnuje jak státní správu, tak samosprávu. Dále zdůraznil, že v posuzované věci nešlo o stanovení „dalších podmínek“ k přijetí ke studiu ve smyslu § 49 odst. 1 ZVŠ, týkajících se určitých znalostí, schopností nebo nadání (např. ve smyslu talentové zkoušky na školu uměleckého typu), neboť soukromá osoba provádí kompletní přijímací zkoušku, nikoli nějakou její část ověřující určité specifické znalosti či schopnosti. Rovněž namítl, že žalobcem zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2012, č. j. 11 A 33/2010-142, nelze brát za určující, neboť SCIO testy zde nebyly stěžejním žalobním bodem. Žalobce námitku nezákonnosti SCIO testů více nerozváděl, proto se soud nemusel zabývat související argumentací, která je žalobcem v posuzované věci předkládána. Nadto se jedná toliko o názor jednoho ze senátů Městského soudu v Praze, který nebyl podroben ani přezkumu Nejvyšším správním soudem, neboť tamější žalobce vzal podanou kasační stížnost zpět. Současně zdůraznil, že netvrdí, že za PF UP vede a vykonává přijímací řízení jiný subjekt, nýbrž že PF UP vede přijímací řízení, avšak na základě údajů (přijímací zkoušky) získaných od třetího soukromého subjektu. Dále poukázal na rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud opětovně potvrdil závěr o nepřípustnosti přenosu výkonu veřejné správy na soukromé společnosti, přičemž kritizoval skutečnost, že společnost pronajímající obci měřicí zařízení široce participovala na přestupkových řízeních. V tomto spatřuje žalobce analogii se společností SCIO, která má spojen s organizací přijímacích zkoušek na veřejné vysoké školy výnosný byznys (viz výše). Dále žalobce uvedl, že uznává, že Přijímací řád není součástí Statutu UP, nicméně jej schvaluje akademický senát UP a je tedy pro fakulty závazný. SCIO test je dle názoru žalobce zastřená přijímací zkouška, neboť neobsahuje nic, co by si nemohla fakulta ověřit sama. Na průběh této zkoušky tudíž měla dohlížet zkušební komise PF UP. Dle žalobce lze v obecné rovině připustit, aby byly SCIO testy alternativou k běžné přijímací zkoušce, avšak pouze za podmínky, že by nebyly diskriminační, tj. např. by všichni uchazeči měli 1 pokus. Nikdo však nemůže být nucen vstoupit do vztahu se soukromou obchodní společností a odsouhlasit její obchodní podmínky, aby mohl být přijímacího řízení plnohodnotně účasten. Diskriminační shledává žalobce fakt, že opakování zkoušky si může dovolit uchazeč movitý, jehož šance na přijetí se tak zvyšují přímo úměrně tomu, kolik vynaloží společnosti SCIO peněz. Pokud by konala fakulta klasické přijímací zkoušky, vynaložil by každý uchazeč jednorázově finanční prostředky na zpáteční jízdenku ve výši maximálně jednoho poplatku za SCIO testy. Argumentace sociální slevou je lichá, neboť tu lze využít toliko na jeden termín při prokázání příjmu sociálních dávek. Možnost využití cizích kurzů SCIO důrazně nedoporučuje, tudíž zmínka žalovaného o nich není na místě.

Žalovaný na repliku žalobce reagoval podáním doručeným soudu dne 22. 1. 2015, v němž uvedl, že Nejvyšší správní soud v žalobcem uváděných rozsudcích sice hovoří o výkonu veřejné správy, avšak současně zdůrazňuje, že dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je výkonem státní správy. Z toho důvodu, a rovněž proto, že se jedná o zcela jinou věcnou oblast, nejsou závěry uvedeného rozsudku na posuzovaný případ použitelné. Dále žalovaný zdůraznil, že do přijímacího řízení nezasáhl žádný třetí subjekt. ZVŠ v § 49 odst. 4 jednoznačně ponechal v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, zda vůbec a jakým způsobem bude u uchazečů o studium ověřovat znalosti, schopnosti, nadání atd., popř. jaké podmínky v tomto smyslu stanoví. tyto schopnosti pak může vysoká škola ověřovat sama konáním přijímací či talentové zkoušky nebo může vyjít z jiných skutečností, např. z prospěchu na střední škole, vykonání stanoveného stupně jazykové zkoušky nebo dosaženého výsledku NSZ. V posuzovaném případě se žádná přijímací zkouška nekonala, nýbrž PF UP přihlížela k výsledkům dosaženým v rámci NSZ. NSZ tedy nejsou přijímací zkouškou, naopak přijímací zkoušku dle čl. 3 odst. 3 Řádu přijímacího řízení UP nahrazují.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Předně krajský soud k námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, resp. jeho vypořádání s námitkami není v souladu se zákonem, uvádí, že obsáhlá judikatura správních soudů dovodila, že povinnost správního orgánu vypořádat se s námitkami účastníka nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou dílčí námitku, resp. větu, kterou účastník řízení ve svých podáních uvede. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí správního tudíž nezpůsobuje vždy jeho nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost. Podstatné proto je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek, resp. aby se vypořádal s obsahem a smyslem uvedených námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, či rozsudek téhož soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, oba www.nssoud.cz).

Po přezkoumání obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný se neopomenul vypořádat s podstatou uvedených námitek žalobce. Byť je odůvodnění napadeného rozhodnutí stručné, úvahy žalovaného o důvodnosti odvolacích námitek v něm obsaženy jsou. Žalovaný se vyjádřil jak k námitce neoprávněného přenosu realizace přijímací zkoušky na společnost SCIO, tak k námitce nerovného přístupu uchazečů z důvodu sociální diskriminace, tak k souladnosti postupu PF UP s vnitřními předpisy fakulty i k problematice zveřejnění informací o přijímacím řízení. Nesouhlas žalobce s argumentací žalovaného nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nýbrž je třeba tyto důvody podrobit věcnému přezkumu v rámci uplatněných žalobních bodů.

Mezi účastníky je nesporné, že podmínkami pro přijetí ke studiu předmětného oboru na PF UPOL v akademickém roce 2014/2015 bylo prokázání absolutoria úplného středního nebo úplného odborného vzdělání maturitním vysvědčením, a dále dosažení takového bodového hodnocení v rámci NSZ (testu Obecné studijní předpoklady a testu Základy společenských věd), které zařadily uchazeče do pořadí v předpokládaném počtu přijímaných uchazečů, čemuž však žalobce nevyhověl, neboť byl zařazen až na 912. - 913. místo při počtu 400 přijímaných uchazečů.

Zásadní spornou otázkou mezi účastníky je to, zda PF UP stanovením podmínky pro přijetí uchazečů ke studiu v podobě dosažení odpovídajícího bodového hodnocení v rámci NSZ, organizované společností SCIO, přenesla zákonem svěřený výkon veřejné moci na soukromý subjekt, či nikoli, a pokud ano, zda je takové přenesení v souladu se ZVŠ.

Podle § 49 odst. 1 ZVŠ, ve znění účinném do 31. 8. 2016, vysoká škola nebo fakulta může stanovit další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy; v případě přijímání ke studiu v magisterském studijním programu, který navazuje na bakalářský studijní program, též podmínky týkající se příbuznosti studijních oborů nebo počtů kreditů získaných během studia ve vybraných typech předmětů. Kredity se přitom rozumí kvantitativní vyjádření studijní zátěže určité části studia. Kromě toho může stanovit nejvyšší možný počet přijímaných uchazečů, kteří splnili stanovené podmínky; splní-li tyto podmínky větší počet uchazečů, rozhoduje pořadí nejlepších.

Podle odst. 4 téhož ustanovení se splnění podmínek stanovených podle odstavců 1 a 3 ověřuje, a to zpravidla přijímací zkouškou.

Podle odst. 5 téhož ustanovení vysoká škola nebo fakulta zveřejní v dostatečném předstihu, nejméně však čtyřměsíčním, lhůtu pro podání přihlášek ke studiu a způsob jejich podávání písemnou nebo elektronickou formou, podmínky přijetí podle odstavců 1 a 3, termín a způsob ověřování jejich splnění, a pokud je součástí ověřování požadavek přijímací zkoušky, také formu a rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení. Tyto skutečnosti musí být zveřejněny na úřední desce vysoké školy nebo fakulty. Stejným způsobem musí být zveřejněn nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu v příslušném studijním programu.

Již v usnesení ze dne 13. 12. 2000, sp. zn. I. ÚS 620/2000, nalus.usoud.cz, Ústavní soud konstatoval, že rozhodnutí rektora vysoké školy, resp. děkana fakulty dle § 50 ZVŠ o výsledku přijímacího řízení má charakter rozhodování ve věcech veřejné správy, protože má autoritativní povahu a kladné rozhodnutí je podmínkou sine qua non pro studium na vysoké škole.

Veřejné vysoké školy jsou však ze zákona nadány značnou mírou samosprávy. Samosprávný subjekt ve věcech samosprávy není v podřízené pozici vůči státním orgánům, naopak, je nadán jistou mírou autonomie, a to právě za účelem spravování sebe sama, svých vlastních záležitostí, bez zásahu státních orgánů. Oblasti samosprávy příkladmo vyjmenovává § 6 odst. 1 ZVŠ, který pod písm. b) zařazuje do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy právě určování počtu přijímaných uchazečů o studium, podmínek pro přijetí ke studiu a rozhodování v přijímacím

řízení. Následně pak § 49 odst. 1 ZVŠ dává veřejné vysoké škole výslovné právo (zmocnění) stanovit pro přijetí ke studiu další podmínky týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání, aniž by k tomuto oprávnění stanovil další omezující podmínky. Zákon tedy vysoké škole neukládá žádná omezení ve smyslu obsahu podmínek, jež pro přijetí uchazečů ke studiu může stanovit, ani veřejné vysoké škole nepřikazuje, aby případné hodnocení a testování uchazečů nutně prováděla sama a nikoli pomocí externího subjektu, neboť v § 49 odst. 4 ZVŠ stanoví, že splnění uvedených podmínek se ověřuje přijímací zkouškou pouze zpravidla.

Krajský soud nevnímá jako odlišné kritérium pro přijetí na vysokou školu zohlednění výsledků studia na střední škole či zohlednění vykonání různých jazykových zkoušek od zohlednění výsledků uchazeče v NSZ. Ve všech uvedených případech totiž vysoká škola vychází z podkladů a hodnocení externích subjektů.

Jak správně připomněl žalobce, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou orgány veřejného práva činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny), na rozdíl od občanů, kteří mohou činit vše, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny).

Z těchto maxim ostatně vyšel i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 12/2008 při interpretaci § 79 odst. 8 zákona o silničním provozu (č. 361/2000 Sb.), ve znění účinném od 1. 7. 2006, a v rozsudku sp. zn. 9 As 185/2014 při interpretaci § 79a zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2009, když se zabýval zákonností provedených měření rychlosti. Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích dospěl k závěru, že měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích nelze, jakožto součást působnosti policie a obecní policie při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu, přenést bez zákonného zmocnění na jiný subjekt, a tudíž doklad o měření rychlosti vozidla, vypracovaný (byť autorizovanou) soukromou osobou, coby důkazní prostředek ve správním řízení, je získán v rozporu s právními předpisy. Konkrétně použil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 12/2008 následující argumentaci: „V ustanovení § 79 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 7. 2006 („K měření rychlosti vozidel je oprávněna policie a obecní policie; obecní policie přitom postupuje v součinnosti s policií.“), je jednoznačně zakotvena privilegovaná forma dohledu nad dodržováním dovolené rychlosti vozidel. Tato činnost je zcela nepochybně součástí celkového dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a je tedy výkonem veřejné (a to státní) správy. Zákon zde specifikuje působnost a pravomoc uvedených orgánů ve věcech provozu na pozemních komunikacích, současně však neobsahuje vymezení této konkrétní pravomoci a působnosti ve vztahu k jinému orgánu veřejné správy a neobsahuje ani zákonné zmocnění pro přenesení (bez ohledu na formu) výkonu tohoto výseku veřejné správy ať již na některou z osob veřejného práva či na subjekt od osob veřejného práva odlišný, tedy na fyzické osoby nebo právnické osoby soukromého práva. Pro účely řízení ve věcech provozu na pozemních komunikacích a logicky též v řízeních o přestupcích spáchaných porušením zákona o silničním provozu, je tedy pro orgány veřejné správy určující změření rychlosti vozidla policií či obecní policií. (...) Zákon v tomto případě stanoví, že důkazní prostředky spočívající v měření rychlosti vozidel, musí být předmětem činnosti policie či obecní policie. Spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti lze samozřejmě prokázat i jinými důkazy (§ 51 odst. 1 správního řádu),

z povahy věci je však zřejmé, že změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má, za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy, mezi soustředěnými důkazními prostředky privilegované postavení. Tento zákonný postup pak nelze obcházet měřením, prováděným nepříslušnou, byť k obdobné činnosti autorizovanou, osobou.“

Z výše citované formulace § 49 odst. 1 ZVŠ však vyplývá zásadní odlišnost mezi stanovením podmínek pro přijetí na vysokou školu a posuzováním zákonnosti důkazů o měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, z nichž je dovozována odpovědnost za správní delikt, orgánem státní správy. Zatímco totiž v § 79a zákona o silničním provozu, jak je vyloženo výše citací rozsudku Nejvyššího správního soudu, přikazuje zákon užití určité formy správní činnosti – měření rychlosti toliko policií nebo obecní policií, v § 6 odst. 1 písm. b) a 49 odst. 1 ZVŠ zákon připouští a ponechává na vůli veřejné vysoké školy, aby v rámci jí stanovené působnosti při plnění veřejných úkolů použila v zásadě formu jakoukoli.

Právě pro odlišnou formulaci předmětných zákonných ustanovení, odlišnou oblast veřejné správy (státní správa versus samospráva) a věcnou nesrovnatelnost posuzované materie, nelze dle názoru krajského soudu judikaturu ve věcech měření rychlosti na silnicích použít pro posuzování podmínek pro přijetí na vysokou školu.

Právní názory náměstka ministryně školství, mládeže a tělovýchovy, uvedené v dopise ze dne 2. 4. 2010, adresovaném rektorovi Vysoké školy ekonomické v Praze nejsou pro žalovaného ani krajský soud jakkoli zavazující, nejedná se o autoritativní výklad práva, proto soud provedení tohoto důkazu zamítl.

Krajský soud proto shrnuje, že PF UP se zohledňováním výsledků NSZ, organizovaných společností SCIO, nedopustila nezákonného přenesení výkonu veřejné správy na soukromý subjekt. Námitka je proto nedůvodná.

Za neopodstatněný považuje krajský soud rovněž druhý žalobní bod, vytýkající porušení procedury přijímací zkoušky, upravené v čl. 7 Řádu přijímacího řízení Univerzity Palackého v Olomouci, vydaného dne 17. 12. 2011 pod č. B1-10/2001. Aniž by se soud blíže zabýval právní povahou a závazností tohoto dokumentu, uvádí, že žalobcem namítané ustanovení přijímacího řádu se vztahuje toliko na přijímací zkoušku, která však v posuzovaném případě nebyla konána, neboť PF UP v souladu s čl. 3 odst. 3 tohoto řádu, jenž odpovídá dikci § 49 odst. 4 ZVŠ, umožňuje fakultě stanovit, že od přijímací zkoušky nebo její části bude upuštěno v případě uchazečů, kteří prokážou splnění podmínek podle odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto řádu, jsou-li stanoveny, tj. podmínky určitých znalostí, schopností, nadání, sportovní výkonnosti, či určitého prospěchu ze střední školy, popř. vyšší odborné školy nebo vysoké školy. Podmínku dosažení takového bodového hodnocení v rámci NSZ (testu Obecné studijní předpoklady a testu Základy společenských věd), které zařadí uchazeče do pořadí v předpokládaném počtu přijímaných uchazečů, lze dle názoru krajského soudu kvalifikovat jako podmínku určitých schopností a znalostí ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) Řádu přijímacího řízení Univerzity Palackého v Olomouci, přičemž se nejedná o zastřenou přijímací zkoušku, jak namítá žalobce.

Námítka sociální diskriminace uchazečů byla žalobcem vznesena ve zcela obecné rovině. Její podstatou bylo tvrzení žalobce, že v přijímacím řízení byli zvýhodněni majetnější uchazeči, neboť ti si mohli dovolit zaplatit částku 5 x 800 Kč za absolvování dalších termínů NSZ nad rámec termínu, který byl hrazen PF UP v rámci poplatku za přijímací řízení samotné, a tím zvýšit pravděpodobnost lepšího výsledku této zkoušky. Žalobce však nikterak nevztáhl uvedená tvrzení na svou osobu a netvrdil, že by byl tímto způsobem znevýhodněn on sám, tj. že by byl uchazečem o studium, v jehož finančních možnostech nebylo zaplacení poplatku za absolvování dalšího termínu NSZ. Krajský soud proto připomíná, že soudům rozhodujícím ve správním soudnictví nepřísluší posuzovat bezvadnost procesů a výstupů orgánů veřejné správy obecně, nýbrž je jim svěřena ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zákonem (§ 2 s. ř. s.). Jelikož tedy námitka diskriminace postrádá tvrzení žalobce, že by byl tímto způsobem dotčen na svých právech ve smyslu § 65 s. ř. s., nelze se jí věcně zabývat.

Pouze nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného, že absolvování více termínů NSZ nebylo podmínkou přijetí uchazeče ke studiu, nýbrž možností danou ve prospěch uchazečů, kteří tímto způsobem mohli eliminovat neúspěch ve zkoušce způsobený zdravotní či jinou jednorázovou indispozicí. I pokud by pak soud připustil, že opakováním předmětné zkoušky byla zvýšena pravděpodobnost jejího lepšího výsledku, nemá za to, že částka 800 Kč, kterou by uchazeč za absolvování každého termínu NSZ musel měsíčně vynaložit, představovala finanční bariéru, kterou by uchazeči nebyli schopni zaplatit, když samo studium na vysoké škole, na něž se tito přihlašují, je spojeno s nesrovnatelně vyššími měsíčními náklady, a to po dobu 5 let.

Poslední žalobní bod je dle závěru krajského soudu důvodný. Žalovaný ve vyjádření k žalobě sám uznal, že informace o přijímacím řízení nebyly zveřejněny na úřední desce vysoké školy, jak to vyžadoval § 49 odst. 5 ZVŠ ve znění účinném do 31. 8. 2016, nýbrž toliko způsobem umožňujícím dálkový přístup na webových stránkách PF UP, a to nikoli v rubrice „Úřední deska“, nýbrž v rubrikách „Přijímací řízení“ a „Zájemcům o studium“ (pozn. soudu: takový způsob zveřejnění již plně vyhovuje § 49 odst. 5 ZVŠ ve znění účinném od 1. 9. 2016, který již stanovuje povinnost zveřejnění uvedených informací toliko ve veřejné části internetových stránek vysoké školy nebo fakulty). Dle ustálené judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví však důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101, www.nssoud.cz).

Zveřejnění informací o přijímacím řízení je úkonem vysoké školy, který předchází samotnému přijímacímu řízení s konkrétním uchazečem, jež je zahájeno až podáním přihlášky ke studiu. Jedná se však o úkon, který může mít následně vliv na zákonnost rozhodnutí o přijetí/nepřijetí uchazeče, zejména v případech, kdy by v důsledku nezveřejnění či neúplného zveřejnění informací o přijímacím řízení uchazeč toto zmeškal či se mu nedostaly veškeré potřebné informace o průběhu a obsahu přijímacího řízení. Taková situace však v posuzované

věci nenastala. Žalobce se zřetelně o konání a obsahu přijímacího řízení dozvěděl, přičemž předmětné formální pochybení PF UP dopadlo na všechny uchazeče stejnou měrou, tudíž jím žalobce nemohl být žádným způsobem poškozen. Uvedená vada tudíž na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohla mít žádný vliv.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 24. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu